

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1503/2025
21.01.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Татјане Вуковић и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 5. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Станислава Животића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Сомбору К 292/23 од 15.11.2024. године и Вишег суда у Сомбору КЖ1.29/25 од 06.10.2025. године, у седници већа одржаној дана 21.01.2026. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Станислава Животића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Сомбору К 292/23 од 15.11.2024. године и Вишег суда у Сомбору КЖ1.29/25 од 06.10.2025. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) и став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору К 292/23 од 15.11.2024. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 5. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од четири месеца и новчану казну у износу од 50.000,00 динара. Према окривљеном изречена је мера забране прилажења и комуникације са оштећеном и ослобођен је плаћања трошкова кривичног поступка.

Пресудом Вишег суда у Сомбору КЖ1.29/25 од 06.10.2025. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног и потврђена је пресуда Основног суда у Сомбору К 292/23 од 15.11.2024. године, док је жалба окривљеног одбачена као неблагоприятна.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Станислав Животић, због битне повреде

одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) и став 2. тачка 1) ЗКП али из образложења захтева произилази да га подноси и због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП и повреде члана 3, 32. и 34. Устава Републике Србије, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе или их укине и предмет врати на поновно одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) и став 2. тачка 1) ЗКП и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен и нема прописан садржај.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП наводећи да је суд прекорачио оптужбу јер је у изреци пресуде навео да је окривљени позивао оштећену у временском периоду између 10,02 и 10,20 часова, док је у оптужном предлогу наведен временски период између 10,00 и 10,15 часова.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Одредбом члана 420. став 1. ЗКП је прописано да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници. Дакле, из цитиране законске одредбе произилази да између оптужбе и пресуде мора постојати идентитет и подударност у погледу субјективне и објективне истоветности дела.

По налажењу Врховног суда, суд није повредио ни субјективни, а ни објективни идентитет оптужбе и пресуде на штету окривљеног имајући у виду да тиме што је променио временски период када је окривљени позвао оштећену са периода између 10,00 и 10,15 часова на период између 10,02 и 10,20 часова само уподобио чињенични опис дела из оптужног акта јавног тужиоца чињеничном стању утврђеном у току поступка, на шта је овлашћен, при чему је остао у границама чињеничног основа из оптужбе, односно у границама оних чињеница и околности на којима се оптужба заснива, а из којих произилазе законска обележја кривичног дела које је окривљеном стављено на терет.

Сходно наведеном, Врховни суд је наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, којима се указује да је побијаним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, оценио као неосноване.

Захтевом за заштиту законитости истиче се и битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП наводима да фотокопирана документација Дирекције полиције, Полицијске управе Нови Сад, Одсек за оперативну криминалистичку технику и ПДП, број КТ уписника 2-2023 и извештај Одељења криминалистичке полиције за оперативну форензику број КТ 447-72/23 од 09.01.2023. године, представљају доказе који се не могу користити у кривичном поступку односно представљају незаконите доказе. Наиме, фотокопија документације коју је доставило ОЈТ Сомбор уз оптужни предлог, извештај КТ 447-72/23 од 09.01.2023. године и фотокопија документације КТ уписника 2-2023 од 09.01.2023. године која садржи шест фотографија, нису потписани од стране крим.техничара ББ, док је документација под бројем уписника КТ 72-2023 од 09.01.2023. године, извештај о форензичком прегледу лица места број КТ 47-72/23 од 09.01.2023. године која је достављена тек након одржаних претреса и саслушања ББ, у оригиналу од стране МУП РС ПУ Нови Сад уз допис који је запримљен 20.12.2023. године потписана од стране обрађивача крим.техничара и та фотодокументација садржи четири фотографије. Дакле, између две документације које су достављене суду постоји разлика и не зна се када је достављена суду и на који начин је прибављена. Поред наведеног, у оквиру исте повреде закона, бранилац окривљеног као незаконит доказ истиче и исказ оштећене ВВ дат пред ОЈТ Нови Сад дана 12.05.2023. године, из разлога што је није саслушао јавни тужилац, при чему окривљеном није омогућено да присуствује њеном саслушању, као и њен исказ дат на главном претресу одржаном дана 24.11.2023. године јер није био присутан јавни тужилац.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Из списка предмета произилази да је МУП РС, ДП, ПУ Нови Сад доставила уз кривичну пријаву документацију КТ 2-2023 од 09.01.2023. године која има три стране, шест фотографија и извештај о форензичком прегледу лица места КТ 447-72/2023 од 09.01.2023.године, који није потписан од стране крим.техничара ББ. На тражење суда, дана 11.02.2023. године, достављена је документација МУП РС, ДП, ПУ Нови Сад број КТ уписника 72-2023 од 09.01.2023. године којој недостају две фотографије, а извештај о форензичком прегледу лица места КТ 447-72/2023 од 09.01.2023. године потписан од стране крим.техничара ББ. МУП РС, ДП, ПУ Нови Сад, дана 20.06.2024. године, доставио је суду документацију КТ уписника 72-2023 од 09.01.2023. године која садржи три стране, шест фотографија и извештај о форензичком прегледу лица места КТ 447-72/2023 од 09.01.2023. године потписан од стране крим.техничара ББ. Суд је саслушао сведока ББ који је објаснио грешке које је учинио у смислу да није потписао први фотоелаборат послат тужилаштву, да код другог елабората који је послао суду недостају фотографије, као и грешку у куцању КТ броја.

Имајући у виду да су сви недостаци по питању фотодокументације и службене белешке отклоњени и достављена је потпуна документација 20.06.2024. године, која је цењена од стране суда приликом доношења правноснажне пресуде, то су супротни наводи браниоца окривљеног, од стране овога суда оцењени као неосновани.

Надаље, чланом 48. став 1. Законика о кривичном поступку прописано је да јавни тужилац предузима радње у поступку непосредно или преко свог заменика, а у поступку за кривично дело за које је прописана казна затвора до пет година и преко

тужилачког сарадника, односно у поступку за кривично дело за које је прописана казна затвора од осам година и преко вишег тужилачког сарадника.

Чланом 300. став 1. Законика о кривичном поступку прописано је да је јавни тужилац дужан да браниоцу окривљеног упуту позив да присуствује саслушању осумњиченог, односно да осумњиченом и његовом браниоцу упуту позив, а оштећеног обавести о времену и месту испитивања сведока и вештака.

Из списка предмета произилази да је оштећена саслушана на записнику састављеним пред ОЈТ у Новом Саду КТР 1137/23 од 12.05.2023. године, које саслушање је обавила виши тужилачки сарадник у присуству браниоца окривљеног. На главном претресу одржаном дана 24.11.2023. године пред Основним судом у Сомбору саслушана је оштећена у присуству тужилачког сарадника, окривљеног и његовог браниоца.

Кривични поступак је против окривљеног вођен због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 5. КЗ за које је прописана казна затвора од три месеца до три године и новчана казна, у којој ситуацији је јавни тужилац овлашћен да радње предузима преко тужилачког сарадника, што је овде случај, а саслушању оштећене пред ОЈТ у Новом Саду је присуствовао и бранилац окривљеног, при чему не постоји обавеза јавног тужиоца да обезбеди присуство окривљеног и његовог браниоца саслушању сведока, већ да им упуту позив, што је у конкретном учињено, па су стога супротни наводи браниоца окривљеног оцењени као неосновани.

Такође се захтевом за заштиту законитости указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП наводима да је суд у изреку пресуде пропустио да унесе кривицу окривљеног.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Наиме, у изреци пресуде ја наведено да је окривљени „...способан да схвати значај свога дела и да управља својим поступцима, свестан свога дела и хтео његово извршење, прекршио меру заштите од насиља у породици које му је суд одредио...и то забрана да на било који начин узнемирава тужиљу ВВ...на начин да је узнемиравао ВВ, тако што је дана 09.01.2023. године са једног од телефона у КПЗ Сомбор.., у временском периоду...позвао ВВ...на њен мобилни телефон...да би окривљени након тога поново наставио да је позива на исти телефонски број... а био је свестан да је његово дело забрањено“

По налажењу овога суда у чињеничном опису дела датом у изреци првонајне пресуде означене су све чињенице и околности које се тичу субјективних обележја кривичног дела која се односе на кривицу окривљеног односно да је био урачунљив, да је поступао са умишљајем и да је био свестан да је његово дело забрањено, као и радње извршења која се огледа у кршењу мере заштите од насиља у породици која је одређена од стране суда.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у осталом делу је недозвољен и нема законом прописан садржај.

Бранилац окривљеног у захтеву наводи и да суд није дао разлоге о одлучним чињеницама и то на који начин је окривљени узнемиравао оштећену, када је само два пута позвао њен мобилни телефон, као што истиче да је нејсан закључак суда да је грешка фотоелабораата која је послата тужилаштву односно суду везана за КТ број, на који начин се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Поред наведеног, у захтеву се наводи и да је суд игнорисао исказ окривљеног на главном претресу када је рекао да није имао никаву намеру да узнемирава супругу, те да се извинио за сваку непријатност коју је приредио оштећеној и обећао да је више неће контактирати, те да није изведен ни један доказ из кога би се са несумњивом сигурношћу могло закључити да је окривљени био упознат са одлуком парничног суда односно да је наведену одлуку примио и био упознат са њеном садржином. Такође, бранилац напомиње и да је суд прихватио исказ сведока ББ, иако је исти сведок у три наврата слао фотодокументацију тужилаштву и суду, а исказ му је супротан документацији која се налази у списима предмета. Такође је према ставу браниоца нејасно како је суд утврдио да садржај мобилног телефона оштећене није споран, јер се на фотографијама не види претплатички број мобилног телефона који је оштећена однела у ПУ Нови Сад. Подетим захтевом се истиче и да суд није утврдио да би даље вршење радњи од стране окривљеног било опасно по оштећену односно да постоји вероватноћа да ће контакт са оштећеном злоупотребити ради поновног вршења кривичног дела, што је услов за изрицање мере безбедности забране приближавања и комуникације са оштећеном прописано одредбом члана 89а КЗ.

На овај начин бранилац окривљеног суштитнски оспорава утврђено чињенично стање и оцену доказа дату од стране суда дајући сопствену оцену изведених доказа која је потпуно другачија од оне која је дата у побијаним правноснажним одлукама.

У захтеву се наводи и да је изрека пресуде неразумљива, на који начин се указује и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, као и да је суд одбио предлог одбране да се поново саслуша сведок ББ, на који начин се истиче повреда одредбе члана 395. ЗКП. Бранилац наводи и да суд приликом одмеравања врсте и висине кривичне санкције није узео у обзир све околности прописане одредбом члана 54. КЗ, на који начин се указује и на повреду одредбе члана 441. став 1. ЗКП, а такође се истиче и повреда члана 230. ЗКП наводима да окривљени није уредно позван на претрес који је одржан пред другостепеним судом.

Како погрешно и непотпуно чињенично стање, битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 2) ЗКП, те повреда одредаба члана 230, 395. и 441. став 1. ЗКП не представљају законске разлоге због којих је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

У поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног наводи да је повређен члан 3, 32. и 34. Устава Републике Србије, чиме се у суштини указује на повреду закона из члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП.

Када се захтев за заштиту законитости подноси из разлога прописаних одредбом члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП, то се, према одредби члана 484. ЗКП, уз захтев мора

доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права којом је утврђена повреда људског права и слободe окривљеног или другог учесника у поступку, а које је зајемчено Уставом или Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода и додатним протоколима. Имајући у виду да у конкретном случају подносилац захтева за заштиту законитости уз захтев није доставио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права, то је Врховни суд нашао да у погледу ове повреде захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног нема прописан садржај.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама нису учињене повреде закона на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Станислава Животић, Врховни суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, захтев, у односу на повреду закона наведену у изреци одбио као неоснован, док је у осталом делу, на основу члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП, члана 484. и 485. став 4. ЗКП, захтев одбацио и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Весна Зарић, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић